

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Activitatea în parohie

(=) Legea dela 1925, pentru organizarea bisericii ortodoxe autocefale române, împreună cu Statutul ei, cuprind, în liniamente generale, un întreg program de muncă bisericească, culturală și socială în legătură cu viața duhovnicească din parohii.

Dacă ar fi poate prea mult să pretindem ca fiecare parohie, fără excepție, să treacă la înfăptuirea tuturor dispozițiilor din aceste legiuri, în schimb socotim că ori cât de vitrege sânt împrejurările multor parohii sărace și înapoiate, totuș cu un grăunte de râvnă și bunăvoință obștească, s'ar putea realiza o parte, deocamdată modestă, din programul de muncă prevăzut în legiurile amintite bisericești.

Ce se prevede în punctele acestui program? Intre altele, iată ce:

Adunarea parohială, prin organul său consiliul parohial, apără vaza și onoarea bisericii și a personalului bisericesc; supraveghează religiozitatea și moralitatea parohienilor, lucrează pentru desrădăcinarea obiceiurilor rele și a imoralității; înzestrează biserica cu odăjdii, icoane, vase sfinte, cărți, iar instituțiile ei culturale le provide cu cele necesare; face, prin oficiul protopopes, consiliului eparhial orce propunere și reclamațiune privitoare la afacerile bisericești, culturale și epitropești (Art. 47 din Statut).

Atribuțiunile comitetelor parohiale speciale, constituite pe lângă consiliul parohial, sânt după acelaș Statut (Art. 52):

a înzestra și înfrumseța bisericile, curțile bisericești și cimitirele;

a forma și a susține coruri bisericești;

a îngriji, a îmbrăca și a înzestra cu cărți și alte mijloace de învățatură pe școlarii săraci;

a ajuta săracii și a ocroti orfanii și văduvele;

a cerceta și ajuta bolnavii din comună și din spitale;

a înființa și a susține biblioteci parohiale populare;

a organiza grădini de copii și cursuri de analfabeți și adulți, în colaborare cu ministerul instrucțiunii;

a înființa cercuri misionare de combatere a diferitelor secte și credințe potrivnice bisericii ortodoxe;

a înființa și a susține internate, cămine, azile, și spitale și orce alte opere de milă creștinească, de caritate publică și activitate samaritană.

Acestea sânt o parte din cerințe, spuse în generalități. În amănuntele lor, s'au dat îndrumări și lămuriri din partea organelor noastre superioare bisericești, în circularele adresate oficiilor protopopești și parohiale, — circulare privitoare la: viața religioasă morală din parohii, așezămintele bisericești și culturale (Casa culturală Reuniunile ortodoxe ale femeilor, Societatea «Sf. Gheorghe», Bibliotecile parohiale), vizitarea bolnavilor din parohii, catehizarea și învățământul primar, *ziarul pastoral*, (indicându-se pentru orientare ce are să cuprindă acest ziar pastoral despre activitatea zilnică a preotului), ș. a.

În fața acestor dispoziții și hotărâri, aduse în lege, în statut și în măsurile celorlalte foruri chemate, — se impune, pentru fiecare dintre iubii noștri preoți, să mediteze asupra lor, și să răspundă întrebărilor:

Ce am făcut eu, în parohia mea, în scopul înfăptuirii lor? Și, dacă anul trecut am făcut prea puțin, ce voi întreprinde în anul curent spre a împăca dispozițiile și hotărârile legii și ale superiorilor mei? Și ce activități noi mai fi trebuitoare în scop ca ogorul sufletesc al păstorilor mei să aducă mai bune rodiri?

Prin lucrarea sa și îndeletnicirile sale de fiecare zi, preoțimea ortodoxă are să facă cu atât mai viu și mai simțit duhul bisericii în popor și în viața publică a țării noastre creștine și naționale.

Practica vieții ne învață că strângând legăturile bisericii cu necesitățile sufletești ale credincioșilor, asigurăm, pe temelii cele mai solide, existența neamului, ferindu-l de cumplitele nenorociri care au năpădit anii din urmă asupra țărilor, unde raporturile între stat și biserică au fost slăbite sau chiar desființate.

Eată dar, că program de muncă, bogată și frumoasă, avem. Executarea lui, cât mai exactă, cade în răspunderea celor ce au luat asupra lor îndatorirea de a sluji cu iubire și credință lui Isus Hristos.

Pace și dragoste creștină

Sf. Sinod adresează credincioșilor bisericii o carte pastorală, semnată de toți mitropoliții și episcopii ortodocși ai țării, în frunte cu I. P. S. Sa Patriarhul Miron.

Cartea pastorală, vestejind orce act de violență, recomandă drept credincioșilor de pretutindeni să-și întindă mâinile creștinește și să dea toată luarea aminte educației tinerimii de astăzi, care va fi conducătoarea de mâne a neamului.

Preoțimea este îndemnată, în această pastorală, să se ferească de frământări și agitații politice, propovăduind pace și dragoste creștină între enoriași.

Unde este intoleranța?

Concetățenii noștri sași sunt mari naționaliști. Și naționalismul lor se manifestă față de popoarele conlocuitoare ca un neîndurat exclusivism. Așa au fost în trecut, când nu permiteau elementului românesc să intre în orașe decât în ipostasa de cumpărător ce pleacă repede. Așa sunt astăzi, când n'admit amestec cu românii în întreprinderile industriale care se întrețin în cea mai mare măsură cu bani românești, sau chiar în instituții publice, cum e primăria orașului Sibiu bunăoară.

Sentimentul acesta de exclusivism naționalist — sau rasist mai bine zis — s'a urcat astăzi la majoritatea concetățenilor noștri sași la o temperatură maximă prin importul ideilor hitleriste. Neînd în situația de-a putea adopta literal acel punct din programul lui Hitler după care orice ins care n'are sânge pur german în vine nu e considerat cetățean al Reichului, ci doar oaspe, sașii dela noi îl aplică în alt sens: nici un român să nu fie primit în întreprinderi și instituții cari sunt în mâinile lor.

Când însă — ne mai putând suporta ca Poșta, C. F. R., industriile cari exploatează bogățiile românești, funcțiunile publice chiar, să fie acaparate de elementul neromânesc într-o proporție zdrobitoare, iar tinerii români să se ofilească în mizerie, — cerem și noi destul de blând nu eliminarea străinilor din viața publică, ci o proporție mai justă, concetățenii noștri sași ne acuză îndată de intoleranță. Când afirmarea masivă a ideii naționale în apus trezește și în sufletele noastre tăria — cu mult mai justificată decât în apus — de-a ne cere drepturile noastre la noi acasă, concetățenii sași cari sunt astăzi înflăcărați de patosul rasismului hitlerist, ne acuză de: *intoleranță*. Cum adevărat? Sentimentul național — cu tot apanajul lui de noblețe și de largime îngăduitoare cum s'a manifestat și se manifestă la români — e la noi intoleranță, pe când acelaș sentiment la sași e salutat ca: *Erneuerungsbewegung*?

Noi nu vrem să impunem exclusivistul program hitlerist („orice neromân e numai oaspe în statul român”), de care se arată atât de entuziasmați concetățenii noștri sași când e proclamat în favorul lor, ci vrem numai și pentru noi aceea *Gleichberechtigung* de care vorbește *Tageblatt* din 2 Martie c. Vrem să ne bucurăm în țara noastră de drepturi egale — adevărat proporționale — cu străinii.

Unde este intoleranță? Nu la ceice nu vreau să audă de realizarea acestei egalități?

* FOIȘOARA *

Comemorarea unui filosof-poet

(Dr. V. Gherasim, 1892—1933)

În seara zilei de 15 Februarie a. c. s'a comemorat în sala Teatrului Național din Cernăuți un an dela moartea prematură a celui care a fost profesorul de istoria filosofiei la universitatea din Cernăuți și subtilul poet Vasile Gherasim. N'am încreșta acest fapt în coloanele unui ziar religios, dacă ceeace a scris și propovăduit V. Gherasim n'ar avea o strânsă legătură cu ideologia și străduințele creștine ale bisericii, (spre deosebire de unii urmași ai lui, cari în plin congres „filosofic” se îndărălesc încă a forma caracterul tinerimii tot numai cu teoriile sterpe ale rațiunii).

Dr. V. Gherasim, născut în satul Marginea din Bucovina (jud. Rădăuți) în 1892, ca fiu de cântăreț bisericesc, și-a făcut școala la Suceava, Cernăuți și Viena, ajungând bibliotecar al universității din Cernăuți (1919—1921), profesor la liceul de stat Nr. 4 din acelaș oraș și profesor su-

plinitor de istoria filosofiei la universitatea cernăuțeană. Din 1924 a fost președinte al Ligii culturale-Cernăuți până în 10 Februar 1933, când o moarte nemiloasă l-a secerat după grele încercări, în vârstă de abia 41 ani. A scris studii de filosofie între cari se remarcă: „Sistemul energiilor conștiente” (1928) care e o schițare a sistemului său propriu de cugetare; „Activismul lui Spinoza” (1928) în care descopere o latură nouă în filosofia marelui panteist modern; „Filosofia istoriei la A. D. Xenopol” (1927), „Conceptia istorică a lui N. Iorga” și „Filosofia dinamismului vital al lui V. Pârvan” (1929) în care analizează sistemul de filosofie istoriei la acești trei mari istorici români: „Bazele filosofiei românești” în l. germană, în care a mai publicat câteva studii apreciate. Ca studii istorice-literare a scris o mulțime de articole asupra lui Eminescu, Vlahuță, Caragiale, Dostoievski, Ibsen, Cehov, Strindberg, etc. risipite prin revistele și ziarele bucovinene. Sufletul lui însă era la largul exprimării abia în scrierile sale literare: nuvele și poezii. Dintre nuvele de toată frumusețea sunt „Emaus”, „Orfanul”, „Noaptea învierii” etc., iar dintre poezii vom cita în cele ce urmează câteva,

din volumul publicat cu ocazia comemorării (15 Februar a. c) de Liga culturală ca binemeritat omagiu pentru munca de culturalizare depusă în cadrele Ligii prin satele bucovinene.

Deși mort la o vârstă când alții sunt în formație, V. Gherasim ni-a lăsat o schiță de sistem filosofic destul de original. În prima lui rețușare, acesta era un fel de „filosofia primă” a lui Aristotel, după care filosofia are rolul să armonizeze și să explice datele pozitive ale științelor, deci o știință și ea cu mijloace și cu obiectiv în imanentă. În marile sbuciumări sufletești însă cari l-au încercat, el a văzut că sufletului i se pun probleme mai adânci: ce e viața? este sufletul nemuritor? care-i rostul omului pe pământ? Și în studiul său „Sistemul energiilor conștiente” el ajunge la concluzia, că viața e un fluid subteran ce curge prin lumea aceasta, ajungând în sufletul omenesc la conștiința că energia spirituală se îndreaptă liber spre creatorul ei. Ce este această energie, nu ne lămuirește el îndeajuns, pentru că sistemul lui a fost schițat numai, dar în concluzie ea e socotită ca o putere sufletească în continuă creștere spre progres de cultură, în

felul cum o crede dl Rădulescu-Motru. O reușită aplicare a acestui sistem, cu multe posibilități de fecundare, a făcut-o V. Gherasim în studiile amintite despre filosofia istoriei.

Acolo însă unde a fost la largul său în afirmarea clară a concepției sale filosofice, sunt poeziile și nuvelele sale. Și e interesant cum acest filosof, dotat cu un mare talent poetic, deși crescut în mediu german, care de regulă îngreuiază exprimarea poetică, totuși reușește să ne dea cele mai frumoase intrupări filosofice, ca să zicem așa, într-o limbă uimitor de curgătoare și de simplă. În această privință, filosofia găsește în Gherasim un meșter neîntrecut în a îmbrăca adevărurile filosofice în haina minunată a versului. Aici nici Conta care la fel a fost și poet, dar căruia nu i s'a publicat decât o singură poezie, nici P. Cerna și nici chiar M. Eminescu nu reușesc să-l egaleze. Cerna și Eminescu au fost poeți cari au făcut și filosofie. Gherasim a fost filosof, care a făcut și poezie. Și a făcut-o pentru că viața și frumosul, nemărginitul și divinul nu pot fi prinse în înlănțuiri de silogisme, ci în intuiții în imagini, în asemănări poetice, cum spunea cu

Investirea noilor episcopi ai eparhiilor Caransebeș și Huși se face astăzi, Vineri, în București cu ceremonialul obișnuit.

In apărarea ideii și muncii naționale

Ocroțirea elementului de baștină al țării, în fața elementelor străine — sau să zicem neromânești — care dețin în disproporție funcțiuni de răspundere în stat, formează un punct comun în programul politic al guvernelor noastre.

În consecință, urmând pe linia ideii naționale, n'ar mai trebui să ne împărțim în diferite categorii de cetățeni conform politicii de partid, ci pentru ideea de românism să luptăm alături, prin fapte și cuvânt.

Când elementele de altă limbă și credință se strecoară nestânjenite, zi de zi, în conducerea instituțiilor de stat din Ardeal și din alte provincii, ca și în fruntea comunei și județelor, o interpelare în parlament pentru apărarea muncii românești trebuia să aibe — cum a și avut — un puternic ecou în cercurile publicului interesat.

Interpelarea, temeinic dezvoltată, în ședința camerei dela 3 Martie 1934, prin cuvântul dlui Octavian Goga, examinează în mod obiectiv chestiunea pătrunderii tot mai îngrijorătoare a elementelor neromânești în așezămintele de stat și în întreprinderile particulare.

Desprindem din mult grăitoare declarări, care atât în capitală, cât și în provincie stârnesc, cum am spus, o impresie extraordinară, următoarele constatări:

Consiliile comunale din teritoriile alipite sunt acaparate de minoritari.

Pentru a vă înfățișa rezultatul, vă voi arăta situațiunea consiliilor comunale din municipiile din Ardeal și Basarabia:

Astfel, la Sighetul Marmăției, în consiliul comunal trecut, din 32 membri numai șase erau români, iar în comisia interimară ce i-a urmat, sunt trei români față de șase minoritari.

La Satu-Mare, în consiliul comunal sunt numai 7 români, față de 25 evrei și maghiari.

În orașul Hotin, din 32 de membri, în consiliul comunal, unul singur este român; același lucru la Șimleu, același cu orașul Salonta, unde sunt 4 români și 14 minoritari. În orașul Beiuș, în consiliul comunal de azi sunt 6 români, 4 unguri și 8 evrei. Aceeași situațiune nenorocită o avem și la Orhei. La Cluj s'a ajuns în situațiunea de a avea numai 15 români, iar restul unguri. Oradea Mare, nu este oraș cu trecut unguresc, totuși în consiliul comunal sunt numai 8 români, față de 24 minoritari. —

Vom continua.

Probleme, fapte, comentarii

Pentru cei cu răspundere. — Asociația institutelor românești de credit din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș, „Solidaritatea”, s'a îngrijit să publice o carte adresată „tuturor celor cari poartă o răspundere în această țară și o conștiință românească în suflet.”

Cartea, de curând apărută, poartă titlul:

Capitalul național din Ardeal și Problema conversiunii, din încredințarea „Solidarității” de I. Olteanu, secretar, Sibiu, 1934. Tip. „Dacia Traiană”. — Un volum de 95+XXXI pagini. Prețul?

În scurte și lămurite expuneri, cartea „Solidarității” arată ce a însemnat în Ardeal creditul românesc, cum picătura de picătură, pe lângă toată sârăcia noastră, am știut să și economisim, — ear din economiile acestea s'au înălțat biserici, s'au ridicat școli, s'au plătit dascăli, s'au înființat instituții culturale, naționale, de binefaceri, s'au susținut ziare, publicații, și multe, multe suferințe s'au alinat, — fără a mai pomeni că în curs de șase decenii de muncă și aspre economii, sute și mii de hectare din pământul ardelenesc au ajuns în stăpânirea elementului băștinaș al țării.

Spiritul de economie în Ardeal a fost un adevărat cult: acest spirit trebuie apărut și susținut. Popoarele sunt mari și puternice și rezistă prin spiritul de economie al obștei. A slăbi sau a distruge la noi acest spirit de economie, ar putea s'o facă numai dușmanii țării noastre și ai neamului românesc.

După acestea, cartea vorbește despre conversiunea datoritiilor.

Ca să avem, în sfârșit, o lege definitivă, se cere o conversiune financiară, așa că nu numai statul să plătească, ci să plătească toți, împreună cu băncile.

Legea să fie scurtă, clară și preciză, fără a mai fi nevoie de intervenție judecătorească pentru punerea ei în aplicare.

Conversiune fără finanțare înseamnă desființarea tuturor instituțiilor de credit românești din întreg Ardealul.

Patriotismul și înțelepciunea conducătorilor din fruntea statului sunt chemate a salva o provincie mare a țării întregite și a o scuti dela ruina economică.

Despăgubirea băncilor românești din Ardeal, pe urma conversiunii, se poate face — cum se dovedește în publicația de față, — fără o îngreunare excesivă a bugetului statului.

Citiți paginile cărții scrise cu înțeleaptă socoteală și veți constata adevărul, că instituțiile noastre de credit nu pot fi sugrumate, fără ca poporul românesc din aceste plaiuri să fie aruncat în sclăvia economică de pe vremuri.

Agentei ai sectanților. — Am observat că unii din cei mai devotați agenți ai sectanților nazareni sunt servitorii și servitoarele din orașe, în special din capitala țării. Se vede că ființează la București un birou, care se ocupă de prinderea în mrejele sale a servitorimii sosite din satele țării, — și acolo, la cuibul lor, prin oameni bine remunerați, nenorociții aceia părăsind haina românească devin agenții sectarismului sub scutul blândeții lui Hristos. Ear dacă nu se alege cu altceva din București, se întorc acasă ca oameni fără de lege, unii cu parale drept schimb al sufletului lor vândut amăgitorilor.

Ce ar trebui încercat, ca nenorociții inculți să nu mai cadă în mâinile dușmanilor bisericii? Eu cred necesar ca autoritățile bisericești, prin organele lor, prin preoții capitalei, să poarte evidență despre toți servitorii ortodocși, aflători pe teritoriul parohiei lor: De unde au venit, și care e viața lor particulară? Aceste date după ce vor fi aflate, să se comunice îndată parohiei de origine, unde-și avea locuința servitorul respectiv, înainte de plecarea sa, iar preotul-paroh al respectivului servitor va trimite o foaie personală a servitorului arătând cine e respectivul, ce element e, ce purtare a avut în parohia sa de naștere, sau acolo unde și-a avut locuința.

În forma aceasta, cu puțină muncă, s'ar putea ține un registru clar al servitorimii scăpându-o din mâinile sam-sarilor.

Biserica și-ar afirma din nou îngrrijirea și rolul ei de mamă ocrotitoare a tuturor năpăstuiților sorții. Dumnezeu Mântuitor ne strigă veșnic: „Mare bucurie este în cer pentru un păcătos ce se căește de păcatele sale.”

Pr. Dionisie Bucur.

Petreckeri în post. — Cu toate avertismentele ce ni le dă viața de azi, criteriul moral e tot mai absent din faptele și judecățile societății contemporane. Cele două posturi mari, respectate înainte ca timpuri de reculegere și de fortificare morală, sunt pe an ce trece tot mai mult nesocotite de libidinoasa pornire după petrecere cu orice preț și în ciuda tragicelor semne ale vremii. Afize mari și multicolore se răsfață în dragă voie la răspântiile orașelor noastre, ispitind lumea să uite de ultimele resturi de gând curat și grije nobilă în sunetele «amețitoare» ale jazzului lugubru.

Dar dacă societatea, desrădăcinată de scrupulele cari s'o țină pe culme, se dovedește tot mai ușoară de deplasat pe povârnișul lunecos al descompunerii, e datorită tuturor celor ce dețin un oficiu de îndrumători s'o rețină cu toată autoritatea lor dela această jalnică rostogolire. Foarte mult ar putea face în direcția aceasta presa cotidiană. Din păcate însă aceasta lipsește dela comandamentele cele mai serioase ale orei actuale. Excepția ziarului «România Nouă», care în editorialul din 3 Martie 1934, se ridică cu frumoasă indignare împotriva păgânescului alai de baluri și ceaieri dansante în postul mare sub privirile tolerante ale partidelor și autorităților care-și afișează pompos creștinismul, se cuvine de aceea cu atât mai mult onorată de mențiunea noastră mulțumitoare.

Nu mai puțin demnă de toate mulțumirile este măsura autorităților polițienești și militare din orașul Sibiu, cari, sesizate de Prea Venerabilul Consiliu arhiepiscopal, au interzis pe tot timpul postului orice petreceri împreunate cu dans.

Măsurile acestea și altele asemănătoare trebuiesc însă generalizate.

Dumineca ortodoxiei și a bolnavilor la Săliște. — Praznicul mare al ortodoxiei — în cetatea de eroică rezistență în lupta pentru dreapta credință ortodoxă — s'a sărbătorit și anul acesta cu toată evlavie. La sfânta liturghie, răspunsurile liturgice, le-a dat corul meseriașilor sub conducerea prof. P. Bota. La priceasnă a predicat părintele I. Isacu despre: Ortodoxia mântuitoare și triumful ei în luptele cu dușmanii de ieri și de astăzi.

După vecernie, în sala festivă a școlii primare, părintele protopop Ioan Dăncilă, confesorul militar al garnizoanei Sibiu, într'un cadru festiv și-a dezvoltat conferința: „Credința în Dumnezeu a poporului român și revizionismul”. P. C. Sa arată cu dovezi istorice cum mîna ocrotitoare a lui Dumnezeu a îndrumat desfășurarea vieții politice a poporului român din cele mai îndepărtate vremi până în ziua înfăptuirii ma-

tot dreptul dl Traian Brăileanu în conferința dsale la comemorarea filosofului-poet.

Iată, de pildă, ce frumos reușește poetul să evadeze din cadrele strâmte ale timpului și să cuprindă în suflet toată nemărginita măreție a nașterii Domnului:

«Albastru-i cerul și-a 'nghetat,
Și stele strălucesc pe el, ca niște ochi de lup
E-atîta liniște în noapte, în noapte.
Că-mi vine-a crede că acum se naște Dumnezeu.
Și-i ger
Și stelele lucesc...
O clipă zboară după alta:
Tic, tac, tic, tac...
Din veșnicie se desfac,
Și iarăși se scufundă 'n veșnicie.
De unde niciodată n'or să vie.
Și stele se desprind din goluri nesfârșite
Și cad în adâncimi nebănuite.
Tic, tac, tic, tac.
Mi-aduc aminte:
Sufletu-mi trăia când s'a născut Hristos;
Era și-atuncia noapte; eu stăteam
Ca și acuma și priveam
La cerul nesfârșit și rece ca de ghiață.
Simțeam că 'n adâncimea sufletului meu
Străbate Dumnezeu.
Și s'a născut atunci Hristos.
În lume-atîta liniște era
Că s'auzea cum vremea-și număra
Clipitele: tic, tac,
Tic, tac...»

Sau iată, de pildă, neîntrecuta interiorizare a „Vecerniei” pe care ne permitem s'o cităm întreagă, pentru versurile, grele pe sens, pe care le cuprinde.

Preludiu:

Se pun troiene mari pe inserate,
Iar cerul cu pământul una sânt —
Aieve clopote îndepărtate:
E timpul de vecernie curând.

Și vîntul a 'ncetat să mai gonească
În drumu-i fără fîntă, fără rost:
Vrea parc'o rugăciune să șoptească
L'al zidului himeric adăpost...

Eu către suflet:

Și tu, trudite suflet, cauți pace,
Zadarnic pribegind prin spații goale;
În tine însuși cearc'a te întoarce —
Și vei afla tîmăduiri de boale.

E ceas de rugăciune — ia aminte!
Iar Dumnezeu e atât de blînd și mare...
Simțind adînc, nu-ți trebuie cuvinte
Spre a găsi la Dînsul ascultare.

În veșnicia care te străbate,
Chiar suferința Golgothe-i nimic,
Și toate fericirile visate —
Ce sînt în sufletul unui pitic?

Sufletul către mine:

Dar clipa cea cu-adevărăt trăită
Nu-i mai presus de seaca veșnicie?
Vecernia, azi oricît e de cernită,
Vestește doară sfînta Liturghie.

Iubește adînc viața nesfârșită,
Psalmodiază-i imn de bucurie!
Iară iubirea, din etern simțită,
O rugăciune de 'nălfare fie!

Filosoful iubește natura cu o putere rară, dar nu numai pentru frumusețea ei de față, ci pentru că în ea vede puterea și degetul lui Dumnezeu.

Cînd reînvie primăvara, el spune:

Prin lume trece Dumnezeu —
Și toate se cutremură cînd cuvîntează glasul Său:
«E primăvară!
Să 'nvie morții, căci e primăvară!

Invie suflete ai meu, că doar e primăvară.
(Poezia Invie, suflete!).

Stropul de rouă oglindește toată măreția universului și e pentru filosoful nostru o icoană pentru cugetarea omenească:

Un strop e și gîndirea noastră
Un strop
În care toate s'oglesc
Și veșnicia, și nesfârșitul și nepătrunsul.
Ea e în noi
Și noi vedem atunci prin ea;
Ne credem zei, avînd pe Dumnezeu în noi.
(„Stropul”).

Și filosoful adaogă transfigurat, în ritm de copil sincer și curat:

În mine-i lumină
Scînteie divină...
Și viața îmi pare
Mai sfîntă, mai mare...
(Simfonie rimată).

Dragostea la el e transfigurată și purificată la maximum. Iată ce zice:

Și iubirea am s'o cînt
Cât trăi voi pe pămînt.
Și m'oi stinge tot cîntînd,
Lumea 'n suflet cuprînzînd.
Zările și mările
Vor sorbi cîntările...
Și-așa veșnic voi trăi
Și de tine voi doîni. („Cîntec Poesis”).

Și e natural să fie așa, căci, urmează poetul, „sînt clipe pline de dumnezeire, în care viața crește 'n infinit.” („Florul veșniciei”).

În poezia lui, Gherasim trăește toată drama neputințioșiei omenești atunci cînd șarpele mîndriei l-a mușcat și-l face să se creadă Dumnezeu. Iată, de pildă, ce semnificative sînt în această privință următoarele frînturi:

Credeam că sunt menit a deslega
Al veșniciei glas; credeam c'ascult
Cum florile-mi șoptesc, — și tot mai mult
Par' că-mi vorbia zefirul 'n limba sa.

Și picuri de-adevăr cădeau din stele,
Și soare, lună se topeau în minte-mi,
Un zeu eram, că foșul eram eu.

Sînt astăzi om și-așa voi fi mereu:
Deschisă-i cartea vieții dinainte-mi
Și 'n ea citesc istoria vieții mele... („Sînt om”).

sau veșnicul motiv luciferic, în care aparem fiecare atunci cînd ne credem prea 'nsemnați în lume, în stare să purtăm în capul nostru toată înțelepciunea lumii, furată ca altădată de un Prometeu:

...Și Lucifer cu mintea sa a vrut
Lumina s'o răpească — și să fie
El singur diavol, inger, Dumnezeu.
Acelaș demon e și 'n pieptul meu...
Și-adeșori îmi picură și mie
În suflet al său dor nepriceput... („Iadul”).

pentru că e natural

C'atunca cînd ne credem Dumnezei,
Ne 'ncredințăm că sîntem umbre numai
Și cași-acestea

relui ideal. Revizionismul îl arată ca o năzuință bolnăvicioasă în fața unui proces definitiv încheiat.

În Dumineca bolnavilor, la biserică cea mare în fața sfântului altar, s'a săvârșit sfânta taină a maslului, cu rugăciuni părunzătoare înălțate către Tatăl ceresc, pentru tămăduirea boalelor trupului și sufletești ale credincioșilor parohiei. La sfârșitul sfântului maslu părintele protopop Dr. D. Borcia, mănecând dela cuvintele evangheliei zilei: „Fiule, iartă-se ție păcatele”, a rostit o impresionantă cuvântare, după care credincioșii sânt stropiți cu apă sfințită și unși cu untdelemnă tămăduitor de boale.

Sumele contribuite la cele trei biserici, plus suma de Lei 500 donată de societatea de milostenie creștinească: „Ocroțirea” pe lângă cuvântul de mângâiere și îmbărbătare în Domnul, au fost împărțite în aceea aceeași zi bolnavilor din comună.

— **Caz de moarte.** Paraschiva D. Răchițan n. Iosof, — matroana, care și-a plecat genunchii în biserică Sfântului Mormânt și a sărutat sfintele urme ale Mântuitorului în cel dinții pelerinaj la locurile sfinte din anul Domnului 1925, — mama preotului Nic. Răchițan din Galeș, a trecut la cele eterne în ziua de 25 Februar a. c., împărțită cu sfintele taine, în vârstă de 69 ani.

Înainte cu câțiva ani, prea cucernica femeie donase una mie lei pentru Biserica Învierii din Ierusalim.

A fost prohodită de un sobor de 10 preoți în frunte cu protopopul locului și așezată spre veșnică odihnă în cripta familiară din cimitirul bisericii din Galeș. — i.

Ziarul „Secuimea” (de ce nu alt nume?) care apare în Odorhei, aduce în numărul din 4 Martie c. știrea că dnii deputați Aug. Pordea și M. Constantinescu au înaintat guvernului un memoriu amănunțit și temeinic prin care se cere să se redeschidă bisericile ortodoxe în comunele unde au fost până acum 20—30 ani, să se clădească unde e trebuință altele, și să se prevadă salarii pentru mai mulți preoți cari trebuie împărțiți prin comunele cu populație maghiarizată.

Nimic nu poate ajuta atât de bine opera de readucere a celor perduți la sânul neamului, decât activitatea de fiecare zi a preotului.

Credem că Onor. guvern va lua în serioasă considerare problema aceasta de importanță atât de mare pentru neamul nostru.

Dela oamenii științei. — Cele două conferințe cari au avut loc Duminecă în sala prefecturii județene, prin duhul nou pe care l-au adus, prin aderările exprimate în ambele și prin autoritatea celor doi conferențieri, oameni ai științei experimentale, merită o deosebită atenție, ele

constituind un eveniment semnificativ, o mărturisire cât se poate de creștinească a celor doi vorbitori.

Pentru importanța concluziilor lor și mai ales pentru nota profund creștină pe care au adus-o ele, încreștam la acest răboj câteva din ideile lor principale.

Prima conferință a ținut-o dl Dr. Gh. Preda vorbind despre viața religioasă a filosofului Blaise Pascal, urmărind, cum dela început a spus, ca prin acest exemplu al unei vieți de savant profund religioasă să se evidențieze „sterilitatea științificismului de azi, care se mișcă în platitudinile amorfe”. Viața religioasă a lui B. Pascal se datorește convingerii sale intime despre certitudinea pe care o avem despre Dumnezeu, mai presus de rațiune, mai presus de simțuri, prin acel „crezământ launtric”. Prin această formă extraordinară de cunoaștere, dar sigură, sufletul judecă lucrurile externe și legăturile lui cu el sub o formă nouă. Această privire interioară i-a trezit dorul după un punct care să-i stabilească echilibrul durabil, veșnic. Acest sprijin l-a găsit decât în Dumnezeu, „Să ne îndreptăm către Dumnezeu, pentru a avea un sprijin în viața de toate zilele”, spunea Pascal. Viața lui religioasă și morală nu se datorește deci — cum vor unii să spună — unor evenimente accidentale, ci acestei convingeri a lui, alimentată firește de mediul familiar și social religios al timpului său. Ca om al științei afirma că există puteri supraomenești și că e dificilă o explicare a fenomenelor numai cu datele simțurilor și rațiunii. Mărturisirea făcută de Pascal atât prin cărțile sale, cât și prin viața sa, expusă cu simțire de către conferențieri e un exemplu că marile personalități au fost oameni profund religioși.

Subiectul conferinței a doua ținută de dl C. Mihăilescu colonel, prof. univ. la ora 6 p. m., ar părea în aparență că nu are nici o atingere cu problema sufletească, tratând despre: „Igiena socială în țara noastră”. Și totuși concluziile cu cari a încheiat-o ca și presărările asprelor dojene făcute la adresa profesorilor miopi, cari mai stau încă ca sobolii în întunerecul veacului trecut materialist, i-a dat tonul major al concepției creștine spirituale. Bolile sociale, spune conferențiarul, oricât s'ar perfecționa mijloacele de remediere ale lor, rămân sinonime cu imoralitatea. A neglija această cauză a lor, a nu cere fiecare să ridice moralul societății în armonie cu o viață curată creștină, înseamnă a nu fi om de știință, a nu ști că numai înlăturând cauza se poate stăvili efectul. Morala creștină, cu viața curată a familiei, cu responsabilitatea în fața lui Dumnezeu de orice faptă săvârșită, iată mijlocul cel mai eficace de însănătoșire a societății. Acestea sunt mărturiile oamenilor de știință, ai unei științe care apropie pe om de Dumnezeu.

(V. C.)

Nou ziar. La 14 Martie 1934 apare în capitală un nou mare cotidian intitulat *Gazeta* sub conducerea dlui Alexandru Kirilescu, talentat ziarist și autor dramatic. *Gazeta* va avea cel puțin opt pagini mari și se va vinde cu 2 lei exemplarul. Urâm succes noului confrate.

✠ Axente Moșoiu

În ziua de 24 Februar 1934 s'a stins din viață unul dintre cei mai distinși fii ai Branului județul Brașov, fostul notar cercual **Axente Moșoiu**.

Descendent dintr-o familie fruntașă de preot, al cărui trecut se împletește cu istoria acestui ținut, moștenitor al unei bogate tradiții naționale și creștine, a fost cu adevărat conducătorul și îndrumătorul celor șapte comune din Branul de sus, timp de peste patru decenii. Slujbaş al unui regim străin, a știut să armonizeze poruncile aspre ale stăpânirii străine, cu interesele românești ale locuitorilor. Și-a iubit neamul prin faptă, nu prin deklamări. În vremea războiului, când se năpustise cu toată furia dușmănia stăpânitorilor asupra acestor locuitori de margine, cari refuzau să lupte sub steag străin, el a fost acela, care prin încrederea ce o inspira organelor superioare, prin împlinirea conștiințioasă a datoriei, a apărut și scăpat dela temniță pe mulți. Așa se explică legătura strânsă de dragoste dintre el și popor.

El făcea parte din acea generație de oameni, care nu-și trăia zilele în neștiere, ci avea o linie de înaltă moralitate și de convingere cetățenească, dela care nu se abătea sub nici un chip. Din munca chibzuită, din împlinirea regulată a datoriei pentru binele obștesc, își făcuse o Evanghelie.

După război, a rămas modest la postul său de datorie, deși i s'au oferit slujbe mai înalte, contribuind cu largă-i și bogată-i experiență la organizarea și naționalizarea administrației. Într-o vreme dominată de tendințe de grabnică parvenire, de pretenții îndrăznețe la situații și beneficii, se cuvine să fie pus în evidență și scos la lumină un astfel de caracter integru, care va rămânea un izvor nesecat de pilde bune pentru cei cari l-au cunoscut apreciat și iubit.

Înmormântarea s'a făcut în ziua de 26 Februar în cavoul familiar din comuna Șimon-Bran. Alături de rude, poporul de pe plaurile brăne a venit în număr mare să-i aducă ultimul omagiu de recunoștință. Au ținut cuvântări simțite: Păr. I. Lascu din partea bisericii, relevându-i sufletul creștin, iar Păr. Isaia Enescu în numele brănenilor, caracterizându-l foarte nimerit.

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului a plecat Joi, săptămâna aceasta, la București pentru investitura regală a P. S. Sale Episcopului Vasile al Caransebeșului, — care a avut loc Vineri, în 9 Martie, — și pentru alte chestiuni interesând Biserica.

Mișcarea populației României. Din publicația oficială, *Buletinul demografic*, Nr. 2 din 1934, reținem: Atât în comparație cu lunile din urmă cât și în comparație cu luna Octomvrie a anului prece-

dl V. Gherasim. „Filosof, cu puteri de expresivitate poetică, știind să reflecte toată seninătatea și cadența poeziei populare chiar când exprimă adevăruri înalte filosofice, reușind să aibă ceva din Coșbuc, Cerna, Eminescu”, cum îl caracterizează C. Loghin — V. Cherasim stă ca o pildă pentru încercarea de renaștere literară la noi din marasmul de azi și ca un continuu excelsior pentru cugetătorul român.

T. Bodogae.

(8) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Vârghiș, cu filii Brăduț, Doboseni, Tălișoara și Filia, protopopiatul Cohalm-Rupea, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Intregirea dela stat.
2. 17 jugăre sesiune parohială (calitate slabă).
3. Stola obișnuită în tract.
4. Locuință parohială constând din 2 camere (veche și din lemn).

Candidații, cari trebuie să fie cunosători și-ai limbei maghiare, își vor înainta cererile de concurs în termenul arătat, împreună cu autorizația centrului de-a candida, — urmând a se prezenta în vreo Duminecă sau sâmbătoare, pentru a face cunoștință cu poporul.

Din ord. Nr. 252—934 al Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc.

Alexandru Brotea, protopop.

dent, mișcarea populației se prezintă mult mai favorabil în *Octomvrie 1933*. Faptul se datorește în primul rând creșterii natalității. Această creștere se atribuie exclusiv mediului rural, unde natalitatea s'a ridicat la 41-90/1000 de locuitori față de proporția de 34—35/1000 cât era în lunile precedente. În orașe, natalitatea este de abia jumătate din proporția satelor. Tot așa de importantă este și proporția în care scade mortalitatea dela 24/1000 din Octomvrie 1932, la 16-30/1000 în Octomvrie 1933. Este remarcabilă scăderea mortalității infantile, atât la sate, cât și la orașe. Natalitatea este mare cu deosebire în județele cu populație fără minorități etnice. Din această cauză elementul românesc este în progres simțitor față de celelalte neamuri din România. Un alt fenomen regional remarcabil este reducerea mortalității infantile în Oltenia, Moldova și Basarabia, și mortalitatea infantilă urcată în Dobrogea, Banat și Crișana. Este îmbucurător, că din 171 orașe, numai în 19 au murit mai mult de 10 copii în vârstă de sub un an. Dintre cauzele decesele trebuie menționată scăderea considerabilă a morților prin febră tifoidă, scarlatină, pneumonii, enterită și nefrită.

În Aita-mare, din protopopiatul Sf. Gheorghe, de câțiva ani există o societate corală din a tinerilor credincioși ortodocși români, sub conducerea preotului Ioan Bunuș. Societatea, organizând mai multe serbări culturale, și-a agonișit un fond. La ultima serată culturală din 25 Februarie 1934 a conferențiat preotul Nicodim Belea, din comuna Belini, tratând subiectul: „Să ne rugăm”, în limba română. Dna preoteasă din Aita-mare, Maria Bunuș, în limba maghiară a vorbit despre suferințele primilor creștini. Corul societății a fost dirijat de preotul Ioan Bunuș. Serata a reușit spre mulțumire generală.

În ședința din 26 Februar, societatea a votat un ajutor de 4000 lei, pentru renovarea turnului bisericii noastre. Acești bani au fost vărsați episcopiei de delegatul lor, Păcurar Iosif. Epitropia bisericii aduce călduroase mulțămiri tuturor tinerilor, pentru laudabila lor jertfă. *Pozna Mihai*, episcop.

Sărbătorire. Fruntașul bănățean, dl Dr. Cornel Corneanu dela Caransebeș, va fi sărbătorit de colegii, colaboratorii și foștii săi elevi, în ziua de Duminecă, 18 Martie 1934, cu prilejul când numitul fruntaș împlinește vârsta de 50 de ani și 25 ani de rodnică activitate obștească. Va fi un praznic al Banatului, la care comitetul organizator, în frunte cu venerabilul protoiereu și președinte al Consiliului eparhial, Andrei Ghidiu, invită la Caransebeș pe toți stimătorii și prietenii de pretutindeni ai jubilarului. Îi dorim și din partea noastră încă mulți ani de mănoasă lucrare pe terenul cultural bisericesc.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 11 Martie 1934, va predica părintele Gh. Secaș.

Dela F. O. R. secția Sibiu. Duminecă, 11 Martie 1934, ora 6 seara, se va ține în sala prefecturii județene conferința dlui profesor Ioan Moga, Cluj, despre: *Călugărul Visarion*. — Intrarea liberă.

Convocare. Adunarea generală a comitetului școlar al școlii normale A. Șaguna din Sibiu se convoacă pentru ziua de 11 Martie 1934, ora 11 a. în localul școlii. În cazul că nu se va întruni majoritatea membrilor, adunarea se va ține în ziua de 18 Martie 1934, aceeași oră. La ordinea zilei: Contul de gestiune pe 1933 și bugetul pe 1934. — Președinte: *Trandafir Scorebeș*; secretar: *Ioan Sandu*.

Poșta redacției

Pr. A. M. în M. Luăm notă cu bucurie despre râvna arătată a celor ce așteaptă cu nerăbdare sosirea săptămânală a poștei, ca să poată avea organul nostru, pe care îl cetesc număr de număr începând dela anul LXXXII, întâia pagină, și până la Editura și tiparul Tipografiei arhidiecezane, a patra pagină. — S'au luat măsuri în consecvență. În orice caz, căutați și la poștă.

A apărut:

Albumul comemorativ Andrei Șaguna

Prețul Lei 50

Se poate procura dela Bibliotecă Arhidiecezană din Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45, trimițându-se prețul plus spese postale Lei 15 prin mandat postal.

Ne strecurăm pe lângă zidul nepătruns al vieții,
Spre marele necunoscut... („Eu”).

Dar poetul nu ajunge la concluzii pesimiste în privința vieții, deoarece intuiția veșniciei cu puterea ei renăscătoare, nu poate duce la astfel de păreri, care însemnează moartea sufletului. Poate că rațiunea singură, cu resorturile ei neputincioase, mai ales când socotim și cât a avut de suferit în viață omul acesta — acolo l-ar fi dus: la scepticism, la izolare egoistă. Poezia lui însă, care e contemplare meditativă, vecină cu rugăciunea, pare că indică un drum și dă un răspuns pentru tuleriile vremurilor de azi.

Când vede poetul valurile mării, zice:

...Să cânt cu tine cântecul puterii,
Să simt în mine
Crescând
Și clocotind,
Spumând
În inimă, în creier și în vine,
Puterea uriașă a reînvierii. („Mare”).

Vitalismul acesta l-a însuflețit și în viață; el înseamnă afirmare creștină, cum se vede din versurile acestea:

Vreau lumea iar să fie fericită
Cum a mai fost în timpuri legendare,
Când încă nu era din cer răpită
Scânteia gândurilor seci, bizare;
Vreau să trăiască 'n suflet negândită
Ideea pururea nemuritoare. („Vreau”).

sau din versurile primăverii:

«Răsună 'n cer și pe pământ chemarea
Spre-o nouă viață. Inimă, tresari

Svâcnind de-un val de sânge 'n fierbântat.
În lume Dumnezeu a inviat
Să se arate sufletelor mari. —
Fii tare și așteaptă-l înălțarea. („Primăvara”).

Iată și pastelul muncii românești, a muncii curate dela țară:

Un mare furnicar e câmpul vara
Și-al rodului belsug toți îl slăvesc:
Adâncul rost al vieții îl găsec,
Trudind cu toți din zori și până seara.

Și cu sudoarea feții ei stropesc
Ai grâului mănunchi în snopi, secara.
Un furnicar îți pare toată țara:
Muncind voioși cu toții se 'nfrățesc.

Fii salutat, țărane ars de soare,
Te simți unit cu glia și fi-i frate
Chiar bulgărele ud de-a ta sudoare.

Pământurile-acestea apărute
Au fost și-or fi de tine; și răzoare
Numai de plugul tău vor fi arate. („Pastelul muncii”).

Câtă sănătate sufletească și cât optimism creștin nu-ți inspiră parfumul acestei poezii pe lângă aerul greu al cucutelor de azi! Un memento și pentru literatură, dar mai ales pentru cugetare.

Și-așa s'ar putea cita aproape tot volumul * de poezii ajungând la concluzia că acolo unde rațiunea e slăbănoagă să dea expresie sentimentelor și concepției de viață, poezia sintetizând toate svâcnirile ființei dă mai multă viață. Pildă avem pe

* Cu bibliografia scrierilor 60 pag. 30 Lei.

„ALBINA“, institut de credit și de economii în Sibiu

Nr. 5744/934

CONVOCARE

Domnii acționari ai institutului de credit și de economii „ALBINA“ sunt invitați în virtutea §-ului 19 din statutele societății la

a LXI-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Sibiu, Sâmbătă, în 31 Martie 1934, la orele 10 a. m., în Sala de ședințe a institutului cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea adunării generale;
2. Raportul general al Consiliului de administrație, Bilanțul și Contul Profit și Pierdere pe anul 1933 și raportul Comitetului de cenzori;
3. Descărcarea Consiliului de administrație și a Comitetului de cenzori;
4. Distribuirea beneficiului net;
5. Modificarea art. 36 și 45 din statutele institutului;
6. Fixarea prețului marcelor de prezență pentru anul curent;
7. Alegerea a doi membri în Consiliul de adm. cu mandat pe 6 ani.

Domnii acționari, cari voiesc să participe la adunarea generală în persoană sau prin prenipotențiați, în conformitate cu §-ii 22, 23 și 28 din statutele societății, trebuie să depună acțiunile și plenipotențele cel mult până Miercuri, în 28 Martie a. c., la 12 ore, la cassa Centralei noastre în Sibiu.

Depunerea acțiunilor resp. a plenipotențelor în scopul indicat se poate face și la filialele institutului din Brașov, București, Cluj, Dicio-Sânmărtin, Lugoj, Mediaș, Târgu-Murăș și Timișoara, precum și la băncile „Ardeleana“ din Orăștie, „Furnica“ din Făgăraș și Banca Românească din București, tot până la termenul de 28 Martie a. c. Sibiu, 24 Februarie 1934.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE.

Bilanț încheiat la 31 Decemvrie 1933				PASIV
ACTIV				
Cassa în numerar	14.581.099.—			
Disponibil la bănci	2.870.637.—			
Monete	364.468.—	17.816.204.—		
Cambii	288.385.457.—			
Credite cambiale cu acoperire hipotecară	489.498.379.—			
Realități vândute	1.815.555.—			
Credite de Cont-Curent	411.273.245.—	1.190.972.636.—		
Imobilele institutului și alte realități		38.317.229.—		
Efecte publice	29.392.651.—			
Acțiuni diverse	41.821.606.—	71.214.257.—		
Efectele fondului „Partenie Cosma“		293.000.—		
Mobilier amortizat		—.—		
Diverse conturi debitoare		2.040.062.—		
		1.320.653.388.—		
Conturi de ordine :				
Efecte, Cauțiuni și garanții		906.742.448.—		
		906.742.448.—		
Capital societar			100.000.000.—	
Fondul general de rezervă	54.571.053.—			
Rezerve pentru creanțe dubioase	28.000.000.—	82.571.053.—		
Fondul „Partenie Cosma“	1.462.500.—			
Fondul cultural	1.900.000.—	3.362.500.—		
Scrisuri fonciare eșite la sorți în circulație		17.250.—		
Depozite spre fructificare	702.520.921.—			
Depozite în Cont-Curent	34.355.080.—			
Depunerea fondului de pensii al funcț. institutului	9.500.000.—	746.378.001.—		
Reescont și giruri la Banca Națională a României		371.703.745.—		
Ordine de plată		1.210.143.—		
Dividendă neridicată		409.976.—		
Diverse conturi creditoare		5.801.301.—		
Dobânzi transitoare anticipate pe anul 1934		4.024.374.—		
Profit :				
reportat din anul 1932	2.975.000.—			
anul curent	5.923.575.—			
	Total Lei	8.898.575.—		
minus dotațiunea rezervelor pnntu creanțe dubioase	3.721.530.—	5.177.045.—		
		1.320.653.388.—		
Conturi de ordine :				
Diverse efecte, Cauțiuni și garanții		906.742.448.—		
		906.742.448.—		

Fondul de pensii al funcționarilor institutului

Pensii plătite în cursul anului 1933	2.093.480.—			
Starea fondului la finea anului 1933 :				
în Efecte publice și acțiuni	14.354.853.—			
în Depunere la „Albina“	9.500.000.—	23.854.853.—		
		25.948.333.—		
Starea la finea anului 1932 a fost			23.372.847.—	
Dotațiuni dela „Albina“, contribuțiunile funcționarilor institutului,				
dividende și dobânzi			2.575.486.—	
			25.948.333.—	

Contul Profit și Pierdere la 31 Decemvrie 1933				CREDIT
DEBIT				
Dobânzi după depuneri	23.498.829.—			
Dobânzi de Reescont la Banca Națională a României	20.350.315.—	43.849.144.—		
Cheltuieli :				
Salare și dotarea fondului de pensii pentru com- plectarea de pensii	18.621.533.—			
Imprimare, registre, porto, diverse	2.558.966.—			
Jetoane	196.200.—			
Chirii	967.854.—			
Impozite	1.555.294.—	23.897.847.—		
Rezerve pentru creanțe dubioase	3.721.530.—			
Profit curat :				
reportat din anul 1932	2.975.000.—			
anul curent	2.202.045.—	5.177.045.—	8.898.575.—	
			76.645.566.—	
Profit reportat din anul 1932				2.975.000.—
Dobânzi și comisioane			66.472.136.—	
Dobânzi dela efecte publice și acțiuni diverse			3.909.926.—	70.382.062.—
Chirii				3.288.504.—
				76.645.566.—

Sibiu, la 31 Decemvrie 1933.

Dr. I. Beu m. p.,
prezidentul Consiliului de administrație.

I. Vătășianu m. p.,
director general.

C. Popp m. p.,
director executiv.

Ioan Rebega m. p.,
directorul contabilității, expert-contabil.

Subsemnatul comitet am examinat conturile prezente și le-am aflat în deplină regulă și în consonanță cu registrele institutului.

Sibiu, la 26 Februar 1934.

COMITETUL DE CENSORI;

Dr. Ioan Bunea m. p., președinte.

Emilian Cioran m. p.

Matei Jiga m. p.

Dr. G. Proca m. p.

Dr. N. Schiau m. p.

Raportul comitetului de cenzori

Onorată Adunare Generală!

Subsemnatul Comitet de cenzori, am examinat conturile „Bilanț“ și „Profit și Pierdere“ pe anul 1933 ale institutului de credit și de economii „ALBINA“ Sibiu și le-am aflat în consonanță cu registrele. (7)

Referitor la împărțirea profitului net de Lei 5.177.045.—, ne alăturăm propunerii Consiliului de administrație, pe care o recomandăm spre primire.

Vă rugăm deci, ca aprobând Bilanțul pe 1933 să dați atât Consiliului de administrație, cât și Comitetului de cenzori descărcare pentru gestiunea lor pe anul 1933. Sibiu, 26 Februar 1934.

COMITETUL DE CENSORI:

Dr. Ioan Bunea m. p., președinte.

Emilian Cioran m. p.

Matei Jiga m. p.

Dr. G. Proca m. p.

Dr. N. Schiau m. p.

Reproducerea nu se onorează.

Redactor responsabil: Pr. Dr. D. Stăniloae.

Editura și tiparul Tipografiei arhidiecezane.